



KUOHIJOEN SANOMAT 4.2026

KUOHIOJEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.
Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja Rafael Martikainen.
Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite: Posentie 2, 4980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisanet.fi P. 040 8228192. viidestoista vuosikerta n:o 4/ 7.7.2026
Google: kuohijoki>tarinoita ja tapahtumia>kuohijoen sanomat



PÄÄKIRJOITUS

Kauan odotettu kevät saapui vähälumisen talven jälkeen normaalia aikaisemmin, mutta hyvin vaihtelevien sääilmiöin. Kaunista, kylmää, tuulista ja sateista. Juhannusviikon alkaessa ei vielä ollut merkkejä tosi kesästä. Utisköyhäksi ei kesäkuun alkua voi sanoa. Valtamedian otsikot täyttyivät ns. rauhan sopimuksesta, jossa voittajaksi julistautui kaksi tahoa – kolmas pahoitti mielensä. Hormuzinsalmi sentään saatiin avatuksi ja öljy virtaamaan, kunnes muutaman päivän jälkeen palattiin entisiin asemiin!

Kylällä asiat kuitenkin sujuivat vanhaan totuttuun malliin. Runsaat sateet sattuivat sopivasti, kastelemaan hyvin hoidetut pellot, joten ensimmäinen runsas rehusato saatiin korjatuksi ennen juhannusta. On se vaan niin siistii.

Kylätapahtumaan vieraaksi saatiin uusi kunnanjohtaja, joka totesi saman, jonka kylän väki on itsekin tiedostanut, mm. yhteisöllisyys ja aktiivisuus. Ja sehän näkyy taas hyvin kesän ohjelman tarjonnassa. Aktiiviryhmän jäsenet ovat jälleen näyttäneet, sen mihin tämä kylä Pystyy. Kiitokset siitä.

Kylän asukasluku on pitkään pysynyt lähes vakiona, mutta uhkaavaa väestökatoa ei voine pysäyttää, sillä perheet pienenevät, nuoret aikuiset muuttavat kaupunkeihin, kanta-asukkaat kuten myös mökkiläiset vanhenevat. Edellisen sukupolven pois muuttaneista monestakaan ei ole enää paluumuuttajaksi ja nuoremmista, ei senkään vertaa. Sama koskee kesäasukkaita. Mökit vanhenevat omistajiensa mukana eivätkä kehityksessä jälkeen jääneet mökit tilastojen mukaan käy entiseen tapaan kaupaksi!

Kesä kuitenkin jatkuu ennusteiden mukaan lämpimänä. Otetaan siitä kaikki irti, käytetään kylän palveluita ja osallistutaan toimikunnan järjestämiin tapahtumiin.

Toivotan näissä tunnelmissa lukijoilleni oikein hyvää kesän jatkoa.



Arnold Kirveskoski päätoimittaja



Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

Toukokuun viimeinen lauantai 30 päivä oli jälleen hyvin merkityksellinen päivä monille ihmisille, varsinkin opintonsa päättävälle nuorille. Heillä on edessään uusi aika, joka sisältää jatkokoulutuspaikan tai työpaikan hakemisen, kuin myös varusmiespalveluksen suorittamisen. Tosin siihen ei juurikaan tarvitse hakea! Työpaikan saaminen on nyt vallitsevissa olosuhteissa hyvin haasteellinen. Mutta sitä ennen oli juhlimisen aika, koulujen päättöjuhlat.

Päättöjuhlan viettämisestä on taas noussut esiin – Suvivirsi. Lehdistö on nostattanut taas isoja otsikoista, suvaitsevaisuudesta. Suvivirsi, ja sen esittäminen päättöjuhlassa on noussut fokukseseen, kun Yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta linjasi, että Espoon kaupunki oli toistuvasti syrjinyt koulujensa oppilasta ja tämän vanhempaa uskonnonvapausasiassa. Asian johdosta lautakunta asetti 15.5.2026 Espoon kaupungille 10000 euron uhkasakon osana koulujen joulu- ja kevätjuhlia.

Tapaus sai alkunsa Lauri Ojalan lapsen kokemuksista, ja Ojala kertoi siitä Iltalehdelle. IL 27.5.26. Espoolainen perheenisä kertoo olevansa valmis viemään asian oikeuteen, ellei kaupunki maksa hyvityksiä. Vastaavanlainen tapaus oli 2024 hämeenlinnalaisessa alakoulussa.

Itse en muista, että lapsuuteni aikana olisi koskaan kukaan tällaista esittänyt. Tosin siitä on jo tovin aikaa kulut, mutta silti ihmetyttää, että joku isä tuntee lapsensa syrjityksi ja siten loukatuksi. Asian voi nähdä myös toisin päin – minua syrjitään ja loukataan, jos Suomessa ei saa toimia hyvin pitkän ajan perinteen mukaisesti. Ihmettelen vielä sitä, että mistä ja milloin näin ”suvaitsevainen” ajattelu on tänne rantautunut? Enpä usko, että lainsäätäjä olisi tuollaista tarkoittanut. Toivottavasti asia testaan oikeudessa korkeinta oikeutta myöten, jottei yksikään lapsi tai hänen vanhempansa tuntisi, kylällä tai muualla, syrjintää siitä miten Suomessa perinteisesti vietetään koulujen päättöjuhlia.

16.5.2026 oli kaunis ja aurinkoinen päivä ja eräs vuoden tärkeimpiä tapahtumapäiviä, nimittäin kevättalkoot, joka keräsi jälleen huomattavan määrän osallistujia.



Syksyn ja kevään kovat tuulet olivat tiputtaneet tosi runsaasti puiden oksia: Se oli kova homma, mutta kaikki tuli tehdyksi. Kun väkeäkin oli tarpeeksi, saatiin myös uimarannan VC tyhjettyä. Kuvassa ollaan kahvitauolla. Kuva: Ossi Alikippari.



8.6.2026 vuoden ensimmäinen rehusato leikattiin kylän pelloilla.

13.6.2026 Kukkian kierros etappina Kuohijoki



Kellon lähestyessä kymmentä alkoi Veparille kokoontua kylälisiä ja kesäasukkaita, sekä useampi linja-auto kierrosta varten. Tarjolla oli kyläyhdistyksen naisten Veparin hyväksi valmistamia tuotteita, jotka kävivät hyvin kaupaksi.

Ulkoteltassa oli maittavia Tarjan ja Janinan streetfood-koju, mistä sai aterioita edulliseen hintaan.

Paikalla oli myös vasta valittu ja 1.6.2026 virassaan aloittanut uusi kunnanjohtaja Tatu Ujula,

jolta päätoimittaja kyseli pikatentissä muun muassa seuraavaa: Millainen vaikutelma kylästä sinulle on tähän mennessä muodostunut? – Olen positiivisesti yllättynyt kylän vireydestä, yhteisöllisyydestä ja aktiivisuudesta, jota tämäkin tapahtuma osoittaa.

Mikä muuttui, kun tuli muutto Pälkäneelle? – Olen tullut tänne Kanta-Hämeestä Ypäjältä, joten olen tottunut Hämmäläiseen maisemaan ja ihmismieleen. Haasteen toki muodostaa siirtyminen 2500 asukkaan pikkukunnasta tänne – mutta mielenkiinnolla vastaanotan ne haasteet, jota uusi tehtävä tuo tullessaan.

Toimitus onnittelee Ujulaa ja toivottaa hänelle menestystä tulevilla vaativilla tehtävillä. Jo koulutuksensa perusteella on helppo ennustaa hänelle nousujohteista virkauraa.

Kierroksen ohjelmaan sisältyi myös Siiri Ali-kipparin muistotaidenäyttely Munkki ja Rinkelin myymälässä, jossa oli esillä Siirin aikanaan tekemiä taide-esineitä.

Siiri Ali-Kipparin
muistonäyttely Munkki ja
Rinkeli -kahvilassa 2026

Siiri eli pitkän elämän kodissaan Kuohijoella syksyyn 2024 asti. Kylän aktiiviset naiset tiedustelivat seuraavana vuonna Siirin lapsilta, sopisiko heille, että järjestetään Siirin muistoksi ja hänen runsaan kätensä "tuotannon" esittelemiseksi näyttely, josta saisi pienen käsityksen siitä, mitä kaikkea käsistään taitava Siiri osasi ja teki. Mikan kesäkahvilalta saatiin tila.



Siiri oli Karjalan tyttöjä Sortavalasta. Evakkotie vei perheen Uudenmaan Lapinjärvelle. "Peruskoulun" jälkeen Siiri opiskeli Wetterhoffilla Hämeenlinnassa käsityönopettajaksi. Opiskeluaikana Siiri tutustui Ismoon ja tulikin sitten miniäksi Kuohijoelle Ali-Kipparin taloon 1954. Siiri ehti toimia maatalon emännän töiden lisäksi käsityön opettajana ainakin Aitoon koulussa, Pälkäneen kansalaisopistossa, Valkeakosken opistossa sekä erilaisten lyhytkurssien vetäjänä.

Siirillä oli aina joku käsityö tekeillä. Hän etsi lehdistä malleja ja vinkkejä, sai uusia ideoita, kokeili uutta ja taas joku sai lahjaksi Siiriltä lapaset, sukat, taulun, koristeen tai mitä milloinkin.



Juhlat Tervaniemessä

Tervaniemessä juhlittiin 30.5.2026 opinnoistaan valmistuneita nuoria. Alina kirjoitti ylioppilaaksi Kaurialan lukiosta Hämeenlinnasta ja Kalle valmistui konetekniikan insinööriksi Tampereelta. Sää oli kaunis ja lämmin juhlapäivänä. Oli ilo juhlia!

Terveisin Onnesta soikeana, Nina

Näin nämä nuoret jatkavat Tervaniemen korkeasti koulutettujen opintopolkuja. Onnekkaitakin ovat, sillä Kalle on saanut työpaikan ja Alina jatko-opiskelupaikan Jyväskylän yliopistoon, mutta hän aloittaa ensin vapaaehtoisena varusmiespalveluksen heinäkuun saapumiserässä Kyllä on siistii.

Toimitus onnittelee Kallea ja Alinaa, sekä heidän vanhempiaan

Kuvat alla



Peräkonttikirppis Veparilla 27.6.2026. Kaupankäynti sujui hieman verkkaisissa merkeissä.

Havumetsien mies

Mies kuusen pihkan tuoksua kantaa
ja leukansa muhkeaa ruskeaa partaa.
Vierasta hälle on kaupungin valot
ja vilkkaat mustat asfalttikadut.
Toista on, kun kuuset tuulessa huokaa
ja ikihongat sen polkuja reunustaa.

Siellä on hän; havumetsien mies,
jonka jokainen puu tuntee,
kuuntelee ja kunnioittaa, kun hän
pöllinteon ohessa taidetta miettii.
Puhu ei hän turhia, eikä sanoja tuhlaa,
arki hälle suorastaan juhlaa on,
kun päivät saa metsässä puurtaa.

Kahvitauko kuusen kannon päässä,
aikaa antaa nähdä luonnon luomaa,
kuulla kuinka helmipöllö puputtaa
ja metsäkirvisen surullisesti viheltää.
Tovin päästä, idea mieleen tulvahtaa;
lokki! Sahalla hän sen pöllistä veistää,
ja pian koristaa se pirtin reunustaa.
Tämä maa on maa, joka elon antanut on.



Tarinaa havumetsien miehistä

Metsäyhtiöt, havumetsien miehet ja metsän omistajat, kaikki he yhdessä ovat luoneet tarinan hyvinvointi Suomesta. Se tarina on alkanut kauan sitten, kun jääkauden jälkeen idästä saapui tänne ihmisiä, jotka osasivat hyödyntää metsiä, ja joista aikanaan monien vaiheiden jälkeen syntyi suuri metsurien ammattikunta. Metsänpoika tahdon olla...

Metsiä on Suomessa ollut kautta aikojen, jo paljon ennen kuin suomensukuiset kansat vaelsivat noin 10000-11000 vuotta sitten tänne, kun kasvillisuus alkoi elpyä jääkauden jälkeen. Aluksi täällä oli van kanervaa ja muuta tundrakasvillisuutta. Koivu ja mänty alkoivat levittäytyä ensin jäästä vapautuneelle alueille. Kuusi vasta paljon myöhemmin. Tuolloin tuhansien vuosien aikana tänne saapui idästä ns. suomensukuisia kansoja. Noina aikoina Suomi asutettiin. Se oli Suomelle suuri onnenkantamoinen, kun he sautuivat tulemaan juuri tänne, ja johon he juurtuivat ja lisääntyivät, sekä aikojen saatossa levittäytyivät eri puolille Suomen metsiä ja rannikkopaikkoja. Ihmiset elivät perhekunnittain, ja kun perhekunnat kasvoivat suuremmiksi, tuli tarve laajentaa riistamaita. Niinpä perhekuntia alkoi siirtyä

vesireittejä myöten eri puolille maata, joista muodostui ajan saatossa muun muassa Hämäläiset, Karjalaiset ja Varsinaisuusomalaiset heimot. Kaikkein terävin porukka suuntasi Hämeeseen ja aina Kuohijoelle saakka.

Tässä lehdessä on aiemmin numerossa 4/9.9.2024 julkaistu artikkeli, **Pitkä matka Uralilta Kuohijoelle**: Nimim. Juhani Malmikoski 19.8.2024. Ei siis mikään ihme, että jääkauden jälkeen ensimmäiset ihmiset rantautuivat tänne asumattomaan maahan. Samoihin aikoihin Egyptin ja Irakin maalla elettiin korkeakulttuurin aikaa. Siellä oli suuria kaupunkeja mm. Luxor ja Babylon.

Nykyisin tiedetään, että Suomen valtion pinta-ala on virallisen tilaston mukaan 390908 neliökilometriä, ja sen pinta-alasta on metsää 76 prosenttia, mutta maa-alasta jopa 86 prosenttia Valtion pinta-alaan kuuluvat järvet ja merialueet. Suurimman osan metsistä omistavat yksityiset henkilöt. Vuoden 2025 alussa Suomessa oli suojeltu noin 3,0 miljoonaa hehtaaria metsää, mikä vastaa 13 prosenttia metsäpinta-alasta. Metsää on Suomessa kaikkiaan 22,9 miljoonaa hehtaaria. Luonnonvarakeskuksen mukaan metsistä on suojeltu 13 prosenttia. Metsien suojelu kattaa sekä lakisääteiset suojelualueet, että talousmetsien monimuotoisuuskohdeet

Metsään se meni – tuo tähän maahan saapunut ihmisjoukko. Kaikki oli alettava alusta, mutta heillä lienee ollut mukanaan tuliaisina erinäisiä työvälineitä, kuten Kuohijoeltakin tehdyt arkeologiset löydöt osoittavat. Lisäksi heillä oli veneitä ja rekiä, ehkä mahdollisesti elikoita, kuten lampaita tai vuohia. Ehkä myös koiria, sekä tietysti jonkinlaisia aseita, jousia, keihäitä, kivikirveitä, jotka mahdollistivat metsästyksen ja riistan käsittelyn. Niin myös asumuksien rakentamisen, jotka olivat jonkinlaisia hirsimajoja. Ne, jotka ensimmäisinä saapuvat Kuohijoelle, he lienevät olleet kaikkein kyvykkäimpiä ja ahkerampia ihmisiä, ja jotka sittemmin liittyivät Hämäläiseen heimoon. Se maa, se käsitti kaksi joen yhdistämää järveä, ympärillään suuret metsäiset erämaat. Metsä tarjosi myös turvaa. Tarjolla oli yllin kyllin riistaa ja kalaa. Vain ajatuksissaan voi tuntea, kuinka onnellisia nuo ihmiset olivatkaan, kun he saivat omat rauhaisat järvet ja metsät. Olisiko se voinut ollut ikuista? No, ei ollut.

Ihmisten lukumäärän lisääntyessä alkoi kilpailu riista ja kalapaikoista, mikä arvatenkin aiheutti kiistoja ja yhteenottoja. Ajan myötä ihmiset alkoivat järjestäytyä ja asettautua suuremmiksi yhteisöiksi. Ravinnon saanti näille ihmisille oli aluksi. Perimätietona he olivat oppineet tulemaan toimeen jo keräilykauden aikoina, ja sittemmin kehittyneellä metsästyksellä ja kalastuksella. Metsät tuottivat marjoja, sieniä ja muita kasvikunnan tuotteita, joilla oli ja on edelleen suuri merkitys ihmiskunnalle. Vanhin Suomessa tavattu kalaverkko on Antrea-verkko, joka löydettiin muiden kalastusvälineiden kanssa Karjalan Antrean kaupungista vuonna 1913. Verkko on tehty pajusta ja on peräisin vuodelta 8300 eaa.

Koska vain harvoilla paikoilla saattoi hankkia riittävän ravinnon koko vuoden ajaksi, ihmiset joutuivat vaihtamaan asuinpaikka vuodenaikojen mukaan. Asutus ei siten ollut kovinkaan kiinteää. Toki samoillekin paikoille palattiin aina vuodenkierron myötä. Joillain paikoilla, varsinkin Perämeren rannikolla, asutus oli jo kivikaudella ympärivuotista ja keskittyi suuriin kyliin, joissa saattoi olla jopa yli sata asukasta. Jokaisella pyyntiryhmällä, perheellä ja suvulla, oli ilmeisesti ikioma, vakiintunut alueensa, jolla metsästettiin ja kalastettiin.

Arkeologiset kaivaukset ja löydöt ovat osoittaneet, että alkeellista maanviljelystä alettiin muualla maailmassa harjoittaa jo yli 10 000 vuotta sitten. Ruista viljeltiin ehkä varhaisimmillaan 11 000 eaa. Suomessa kivikauden tärkeimmät elinkeinot olivat metsästäys ja kalastus. Ne säilyttivät elinkeinoina tärkeän sijansa vielä kivikauden päättyessäkin. Tiedetään, että metsästyksellä oli tärkeä osa ravinnon saannissa vielä pronssi- ja rautakausilla, aina keskiajalle saakka, mutta sivuelinkeinoina sitä harjoitettiin vielä 1900-luvulla. Metsä, se ehkä kasvatti näistä suomalaisista sellaisia sissejä – jotka ovat aina tähän päivään saakka pärjänneet ja turvanneet kansamme olemassaoloa ainakin tuhannen vuoden ajan.

Jossakin vaiheessa noina aikoina urheista miehistä syntyi legenda, Monet havumetsien miehet joutuivat väenotoissa sotimaan Ruotsin kuninkaiden sotiin. Kustaa II Adolfin valloitusten 1594-1631 seurauksena Ruotsista tuli suurvalta. Havumetsien miehistä tuli hakkapeliittoja, kaoliineja ja musketööreitä.

Suuren Pohjansodan aikana 1700-1721, jota myös isovihaksi kutsuttiin, väkeä siirtyi ryssiä pakoon surina joukkoina Ruotsiin ja Norjaan. Heitä on sittemmin kutsuttu metsäsuomalaisiksi. Sama toistui vielä ns. pikkuvihan aikana 1741-1743. Vielä oli kestettävä 1800-luvun lopulla venäjän sortovuodet. Kun havumetsien miehet olivat niistä selvinneet, oli edessä vielä sisällissota, talvisota, jatkosota ja lapinsota. Hyvin kunnostautuivat nuo sisseiksi muuttuneet havumetsien miehet. Kestivät sodanjälkeiset raatamiset ja poliittisen painostuksenkin. Nyt tilanne metsissä ja metsänhoidossa on muuttunut. Harvesterit hoitavat perinteiset metsurin tehtävät. Silti havumetsien miestä tarvitaan muun muassa myrskytuhojen korjaamisessa, metsän raivauksissa ja istutuksissa. Metsäteollisuuden osuus tavaraviennistä on 17 prosenttia. Puuta korjataan noin 60 miljoonaa m³ vuodessa, ja se työllistää suoraan noin 40 000 ihmistä. Silti legenda havumetsien miehistä elää edelleen, jokainen heistä on runon arvoinen. Uudet legendat syntyvät sitten netin ja droonien myötä.



12.6.2026 Antin-Kulman päättäjäisten etkot.



Veparin vuosikokouksessa Antti Autere ilmoitti pidättäytyvänsä yhdistyksen luottamustehtävistä koska hän on asettanut omistamansa kiinteistön myyntiin. Yllä olevasta seurasi se, että kesäkuun alkaessa Antti kutsui muutamia mökkikavereitaan muisteloiltaan. Sen ohessa nautittiin **Tarjan pitopalvelun** aivan huipputuotteita, jotka viimeistään sulattivat hieman apean alun.

Oikotie Loma-asunto Kuohijoki



TALO KESKELLÄ KYLÄÄ

Kylän sydämessä paikka tää,
se tuskin ketään yllättää,
kauan ollut on se paikallaan,
merkkinä tekijänsä taitavan.

Koti monille turvana ollut on,
tämä talo keskellä kylää.
Sen ovet helposti on auenneet,
silti ajan virtaa kestäneet.

Se luotu on monesti uudelleen,
isäntiensä makuja myötäillen.
Nyt piha kauneimpiin kukkiin herää,
ja aurinko sen nurmet kuivattaa.

Kun isännän vaihto eteen tullut on,
Anttia harmittaa ja Arjaa itkettää,
kun jättää täytyy tämä ihana talo,
keskellä kauneinta kylää.

19.6.2026 Posentien juhannuskokko



Emmi, elämänsä ensikertaa juhannusjuhlilla ja muuta juhloväkeä

4.7.2026 Kyläyhdistyksen kesäretki

Kyläyhdistys kustansi tutustumismatkan Padasjoelle. Ryhmämme johtajana toimi Sinikka Peura. Kohteena oli mm. Luvattu maa. Lähtijöitä oli runsaat 30 henkilöä ja matka alkoi klo 9.30 Veparilta Luopioisten Linjan bussilla, jonka ystävällisenä kuljettajana toimi Pekka Helminen. Hän on syntyperäinen padasjokelainen ja siksi osasi matkan jatkuessa kertoa nähtävyydet matkan varrella, joka talon ja mutkan.



Pekka Helminen ja maailmanhistorian toinen; Luvattu maa

Ihastusta matkan varrella herätti hyvin hoidetut kauniit talot ja niiden pihat, kuin myös metsät, sillä onhan Padasjoella harjoitettu metsäntutkimusta siitä lähtien kun tänne perustettiin 1917 metsäntutkimuslaitos, joten täällä on harjoitettu yli 100 vuotta metsäntutkimusta – ja hoitoa. Ja perinne on selvästi havaittavissa.

Ensimmäinen kohteemme oli Esa Pajulahden rakentama ja ylläpitämä patsaspuisto; Luvattu maa. Esa kertoili sarkastiseen tapaan omasta elämästään ja tämän puiston vaiheista, sekä tekemistään rakennelmista ja niihin liittyvistä teoksista, joista monet olivat aivan uskomattomia luomuksia, suorastaan taidetta.

Sarkastiset teokset koskettelivat hyvin paljon tämän päivän aiheita eri puolilta maailmaa, mutta myös tunnettujen taideteosten uudelleen muotoilua, kuten mm. *Haavoittunut enkeli*. Huomattavia olivat luonnon muovaamat puuesineet, sekä yhdestä puusta veistetyt karhut ym. Kyllä on miehellä ollut ideoita, virtaa ja aikaa toteuttaa noita teoksia. Lähes kaiken fokuksena oli Amerikka.

Mitäpä olisi Padasjoki ilman sahtia. Ja sitä oli sitten muun ohella tarjolla markkinoilla. Sää suosi markkinapäivää ja kävijöitä oli runsaasti, myös sahtiteltassa.

Yhteystiedot vierailua varten: **Esa Pajulahti puh. 0405728272**



Matkalla, siellä jossakin.



Esa Pajulahti toivotti Sinikan ja matkalaiset tervetulleeksi tähän tilaisuuteen. Sinikka kiitti vastaanotosta ja niin alkoi sitten kierros tässä Luvatussa maassa.



Haavoittunut enkeli , verokarhut ja Trump



Yhdet vielä



Rautaportti taustalla Mari Rantanen



Kuuraketti





Teltassa kävi väkeä tungokseen asti



Lintutoimittaja *Edvard Kuiri*

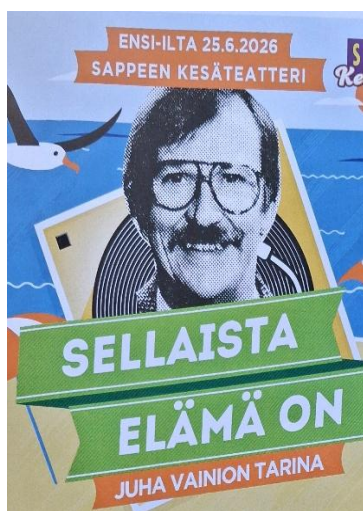
Lintuja on ollut tavanomaista vähemmän. Monet lajit tulivat varsin myöhään. Naurulokkeja ei juurikaan ole nähty. Myös naakkaparvet ovat puuttuneet kokonaan. Keinumäen pihalla kuitenkin yksinäinen naakka, **Lissuksi** nimetty, on käynyt joka päivä ruokailemassa. Niin ikään, **Harmaaksi** nimetty lokki, on kotiutunut Sormusen pihapiiriin ja on siellä päivittäin odottamassa talon antimia.



10.6.2026



6.6.202 Kuva: Sormunen



Toimitus kiittää Karia palveluksistaan kylällä ja toivottaa mukavaa jatkoa autoilun parissa.

Tietosuojalauseke: Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti. Tilaaajatiedot Tilaaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin. Tilaaajatiedot ja niiden käyttö Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaaajatiedosto tuhoetaan pysyvästi. Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28 D 27 01300 Vantaa, puh. 0408228192 raimo.maurola@elisanet.fi Valokuvat ja tekstit ovat toimituksen, ellei erikseen mainita.